

Intricacy & Intrigue in the Persian court: Themes in Megillat Esther יום א' לפרשת תצוה – ז' אדר תשע"ז Young Israel of Jamaica Estates – March 5, 2017

לעילוי נשמת גרשון בן יצחק מאיר ז"ל
מוקדש ע"י בנו, ידידנו היקר והק"י יצחק מאיר בן גרשון משקוף ז"ל

Character Profiles – Part 3 Esther: Machiavellian or Moribund Queen?

1 מגילת אסתר (פרק א')

1 This is what happened back when Ahasuerus lived, the very Ahasuerus who ruled from India to Cush—one hundred twenty-seven provinces in all. 2 At that time, Ahasuerus ruled the kingdom from his royal throne in the fortified part of Susa. 3 In the third year of his rule he hosted a feast for all his officials and courtiers. The leaders of Persia and Media attended, along with his provincial officials and officers. [...] 9 At the same time, Queen Vashti held a feast for women in King Ahasuerus' palace. 10 On the seventh day, when wine had put the king in high spirits, he gave an order to Mehuman, Biztha, Harbona, Bigtha, Abagtha, Zethar, and Carcas, the seven eunuchs who served King Ahasuerus personally. 11 They were to bring Queen Vashti before him wearing the royal crown. She was gorgeous, and he wanted to show off her beauty both to the general public and to his important guests. 12 But Queen Vashti refused to come as the king had ordered through the eunuchs. The king was furious, his anger boiling inside. 13 Now, when a need arose, the king would often talk with certain very smart people about the best way to handle it. They were people who knew both the kingdom's written laws and what judges had decided about cases in the past. 14 The ones he talked with most often were Carshena, Shethar, Admatha, Tarshish, Meres, Marsena, and Memucan. They were seven very important people in Persia and Media who, as the kingdom's highest leaders, were in the king's inner circle. So the king said to them, 15 "According to the law, what should I do with Queen Vashti since she didn't do what King Ahasuerus ordered her through the eunuchs?" 16 Then Memucan spoke up in front of the king and the officials. "Queen Vashti," he said, "has done something wrong not just to the king himself. She has also done wrong to all the officials and the peoples in all the provinces of King Ahasuerus. 17 This is the reason: News of what the queen did will reach all women, making them look down on their husbands. They will say, 'King Ahasuerus ordered servants to bring Queen Vashti before him, but she refused to come.' 18 This very day, the important women of Persia and Media who hear about the queen will tell the royal officials the same thing. There will be no end of put-downs and arguments. 19 Now, if the king wishes, let him send out a royal order and have it written into the laws of Persia and Media, laws no one can ever change. It should say that Vashti will never again come before King Ahasuerus. It should also say that the king will give her royal place to someone better than she. 20 When the order becomes public through the whole empire, vast as it is, all women will treat their husbands properly. The rule should touch everyone, whether from an important family or not." 21 The king liked the plan, as did the other men, and he did just what Memucan said. 22 He sent written orders to all the king's provinces. Each province received it written in its own alphabet and each people received it in its own language. It said that each husband should rule over his own house.

(א) ויהי בימי אחשורוש הוא אחשורוש המלך מהדו ועד כוש שבע ועשרים ומאה מדינה: (ב) בימים ההם קשבת המלך אחשורוש על כסא מלכותו אשר בשושן הבירה: (ג) בשנת שלוש למלכו עשה משתה לכל שריו ועבדיו חיל פרס ומדי הפרתמים ושרי המדינות לקניו: [...] (ט) גם ושתה המלכה עשתה משתה נשים בית המלכות אשר למלך אחשורוש: ס (י) ביום השביעי כטוב לב המלך ביום אמר למהומן בנותא חרבונוא בגתא ואבגתא וזתר וכרפס שבעת הסריסים המשרתים את פני המלך אחשורוש: (יא) להביא את ושתה המלכה לפני המלך בקתר מלכות להראות העמים והשרים את נפיה כי טובת מראה היא: (יב) ותמאן המלכה ושתה לבוא בדבר המלך אשר ביד הסריסים ויקצף המלך מאד וחמתו בערה בו: (יג) ויאמר המלך לחכמים ידעי העתים כי כן דבר המלך לפני כל ידעי דת ודיו: (יד) והקרב אליו פרשנא שתר אדמתא תרשיש מרס מרסנא ממכון שבעת שרי פרס ומדי ראוי פני המלך הישבים ראשנה במלכות: (טו) כדת מה לעשות במלכה ושתה על אשר לא עשתה את מאמר המלך אחשורוש ביד הסריסים: ס (טז) ויאמר ממכון המלך לפני המלך והשרים לא על המלך לבדו עתה ושתה המלכה כי על כל השרים ועל כל העמים אשר בכל מדינות המלך אחשורוש: (יז) כי יצא דבר המלכה על כל הנשים להבזות בעליהן בעיניהן באמרן המלך אחשורוש אמר להביא את ושתה המלכה לקניו ולא באה: (יח) והיום הזה תאמרנה שרות פרס ומדי אשר שמעו את דבר המלכה לכל שרי המלך וכדי בגיון וקצף: (יט) אם על המלך טוב יצא דבר מלכות מלכיו ויקתב בדת פרס ומדי ולא יעבור אשר לא תבוא ושתה לפני המלך אחשורוש ומלכותה ותן המלך לרעותה הטובה ממנה: (כ) ונשמע פתגם המלך אשר יעשה בכל מלכותו כי רבה היא וכל הנשים יתנו יקר לבעליהן למגדול ועד קטן: (כא) וייטב הדבר בעיני המלך והשרים ויעש המלך כדבר ממכון: (כב) וישלח ספרים אל כל מדינות המלך אל מדינה ומדינה ככתבה ואל עם עם כפשונו להיות כל איש שר בביתו ומקדו כפשונו עמו:

2 מגילת אסתר (פרק ב')

1 Sometime later when King Ahasuerus was less angry, he remembered Vashti, what she had done, and what he had decided about her. 2 So his young male servants said, "Let the king have a search made for beautiful young women who haven't yet married. 3 And let the king choose certain people in all the royal provinces to lead the search. Have them bring all the beautiful young women together to the fortified part of Shushan, to the women's house, to the care of Hegai the king's eunuch in charge of the women so that he might provide beauty treatments for them. 4 Let the young woman who pleases you the most take Vashti's place as queen." The king liked the plan and implemented it. 5 Now there was a Jew in the fortified part of Shushan whose name was Mordecai, Jair's son. He came from the family line of Shimei and Kish; he was a Benjaminite. (6 Benjaminites had been taken into exile away from Jerusalem along with the group, which included Judah's King Jeconiah, whom Babylon's King Nebuchadnezzar exiled to Babylon.) 7 Mordecai had been a father to Hadassah (that is, Esther), though she was really his cousin, because she had neither father nor mother. The girl had a beautiful figure and was lovely to look at. When her parents died, Mordecai had taken her to be his daughter. 8 When the king's order and his new law became public, many young women were gathered into the fortified part of Shushan under the care of Hegai. Esther was also taken to the palace to the care of Hegai, the one in charge of the women. 9 The young woman pleased him and won his kindness. He quickly began her beauty

(א) אחר הדברים האלה פשו חמת המלך אחשורוש--זכר את ושתה ואת אשר עשתה, ואת אשר-נגזר עליה: (ב) ויאמרו נערי-המלך, משרתיו: יבקשו למלך נערות בתולות, טובות מראה: (ג) ויפקד המלך פקידים, בכל-מדינות מלכותו, ויקבצו את-כל-נערה-בתולה טובת מראה אל-שושן הבירה אל-בית הנשים, אל-יד הגא סריס המלך שמר הנשים: ונתנו, תמלקיהן: (ד) והנערה, אשר תיטב בעיני המלך--תמלך, תחת ושתה: וייטב הדבר בעיני המלך, ויעש כן: (ה) איש יהודי היה בשושן ובבירה ושמו מרדכי בן יאיר בן שמעי בן קיש איש ימיני: (ו) אשר הגלה מירושלים עם הגלה אשר הגלתה עם כנניה מלך יהודה אשר הגלה נבוכדנאצר מלך בבל: (ז) ויהי אמן את הדסה היא אסתר בת דוד כי אין לה אב ואם והנערה יפת תאר וטובת מראה ובמות אביה ואמה לקחה מרדכי לו לבת: (ח) ויהי בהשמע דבר המלך ודתו ובהקבץ נערות רבות אל שושן הבירה אל יד הגי ותלקח אסתר אל בית המלך: אל יד הגי שמר הנשים: (ט) ותאכל הנערה בעניני חסד לפניו ויבהל את תמרוקיה ואת מנותה לתת לה ואת שבע הנערות הראיות לתת לה מבית המלך

treatments and gave her carefully chosen foods. He also gave her seven servants selected from among the palace servants and moved her and her servants into the nicest rooms in the women's house. (10 Esther hadn't told anyone her race and family background because Mordecai had ordered her not to.) 11 Each day found Mordecai pacing back and forth along the wall in front of the women's house to learn how Esther was doing and what they were doing with her. 12 According to the rules for women, the moment for each young woman to go to King Ahasuerus came at the end of twelve months. (She had six months of treatment with pleasant-smelling creams and six months with fragrant oils and other treatments for women.) 13 So this is how the young woman would go to the king: They gave her anything that she asked to take with her from the women's house to the palace. 14 In the evening she would go in, and the next morning she would return to the second women's house under the care of Shaashgaz. He was the king's eunuch in charge of the secondary wives. She would never go to the king again unless he was so pleased that he called for her by name. 15 Soon the moment came for Esther daughter of Mordecai's uncle Abihail, whom Mordecai had taken as his own daughter, to go to the king. But she asked for nothing except what Hegai the king's eunuch in charge of the women told her. (Esther kept winning the favor of everyone who saw her.) 16 Esther was taken to King Ahasuerus, to his own palace, in the tenth month (that is, the month of Tevet) in the seventh year of his rule. 17 The king loved Esther more than all the other women; she had won his love and his favor more than all the others. He placed the royal crown on her head and made her ruler in place of Vashti. 18 The king held a magnificent, lavish feast, "the feast of Esther," for all his officials and courtiers. He declared a public holiday for the provinces and gave out gifts with royal generosity. 19 When they gathered the young women to the second women's house, Mordecai was working for the king at the King's Gate. 20 Esther still wasn't telling anyone her family background and race, just as Mordecai had ordered her. She continued to do what Mordecai said, just as she did when she was in his care. 21 At that time, as Mordecai continued to work at the King's Gate, two royal eunuchs, Bigthan and Teresh, became angry with King Ahasuerus. They were among the guards protecting the doorway to the king, but they secretly planned to kill him. 22 When Mordecai got wind of it, he reported it to Queen Esther. She spoke to the king about it, saying the information came from Mordecai. 23 The matter was investigated and found to be true, so the two men were impaled on pointed poles. A report about the event was written in the royal record with the king present.

7 In the first month (that is, the month of Nisan) in the twelfth year of the rule of King Ahasuerus, servants threw pur, namely, dice, in front of Haman to find the best day for his plan. They tried every day and every month, and the dice chose the thirteenth day of the twelfth month (that is, the month of Adar).

1 When Mordecai learned what had been done, he tore his clothes, dressed in mourning clothes, and put ashes on his head. Then he went out into the heart of the city and cried out loudly and bitterly. 2 He went only as far as the King's Gate because it was against the law for anyone to pass through it wearing mourning clothes. 3 At the same time, in every province and place where the king's order and his new law arrived, a very great sadness came over the Jews. They gave up eating and spent whole days weeping and crying out loudly in pain. Many Jews lay on the ground in mourning clothes and ashes. 4 When Esther's female servants and eunuchs came and told her about Mordecai, the queen's whole body showed how upset she was. She sent everyday clothes for Mordecai to wear instead of mourning clothes, but he rejected them. 5 Esther then sent for Hathach, one of the royal eunuchs whose job it was to wait on her. She ordered him to go to Mordecai and find out what was going on and why he was acting this way. 6 Hathach went out to Mordecai, to the city square in front of the King's Gate. 7 Mordecai told him everything that had happened to him. He spelled out the exact amount of silver that Haman promised to pay into the royal treasury. It was in exchange for the destruction of the Jews. 8 He also gave Hathach a copy of the law made public in Shushan concerning the Jews' destruction so that Hathach could show it to Esther and report it to her. Through him Mordecai ordered her to go to the king to seek his kindness and his help for her people. 9 Hathach came back and told Esther what Mordecai had said. 10 In reply Esther ordered Hathach to tell Mordecai: 11 "All the king's officials and the people in his provinces know

וַיִּשְׁנֶה וְאֵת נַעֲרוֹתֶיהָ לְטוֹב בֵּית הַנָּשִׁים: (י) לֹא הִגִּידָה אֶסְתֵּר אֶת עַמָּה וְאֵת מוֹלְדֹתָהּ כִּי מֵרְדֵּכָי צִוָּה עָלֶיהָ אֲשֶׁר לֹא תִגִּיד: (יא) וּבְכָל יוֹם וְיוֹם מֵרְדֵּכָי מִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי חֲצַר בֵּית הַנָּשִׁים לְדַעַת אֵת שְׁלוֹם אֶסְתֵּר וּמָה יַעֲשֶׂה בָּהּ: (יב) וּבִהְיֶינָה תֵּרַם נַעֲרָה וַיִּנְעֲרָה לְבֹא אֶל הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוֹשׁ מִקֹּץ הַיּוֹם לָהּ כְּדָת הַנָּשִׁים שְׁנִים עָשָׂר חֹדֶשׁ כִּי כֹן יִמְלֹאוּ יָמֵי מִרוֹקֵיהֶן שֶׁשָּׁה חֲדָשִׁים בְּשֶׁמֶן הָמָר וְשֶׁשָּׁה חֲדָשִׁים בְּבִשְׂמִים וּבְתַמְרוֹקֵי הַנָּשִׁים: (יג) וּבִזְהָ הַנַּעֲרָה בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ אֵת כָּל אֲשֶׁר תֹּאמַר וַיָּתֵן לָהּ לְבֹא עִמָּה מִבֵּית הַנָּשִׁים עַד בֵּית הַמֶּלֶךְ: (יד) בְּעָרֵב הָיָה בָּאָה וּבִבְקָר הָיָה שֹׁבָה אֶל בֵּית הַנָּשִׁים שְׁנֵי אֵל יָד שֶׁעֲשָׂנוּ סְרִיס הַמֶּלֶךְ שֶׁמֶר הַפִּילִגְנָשִׁים לֹא תִבּוֹא עוֹד אֶל הַמֶּלֶךְ כִּי אִם חֲפָצָה בָּהּ הַמֶּלֶךְ וְנִקְרָאָה בָּשֶׂם: (טו) וּבִהְיֶינָה תֵּרַם אֶסְתֵּר בַּת אֲבִיהֶל דָּד מֵרְדֵּכָי אֲשֶׁר לָקָח לוֹ לְבֹא אֶל הַמֶּלֶךְ לֹא בִקְשָׁה דָּבָר כִּי אִם אֵת אֲשֶׁר יֹאמַר הַגִּי סְרִיס הַמֶּלֶךְ שֶׁמֶר הַנָּשִׁים וְתֵהִי אֶסְתֵּר נִשְׂאֵת חֵן בְּעֵינֵי כָל רְאִיָּה: (טז) וַתִּלְקַח אֶסְתֵּר אֶל הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוֹשׁ אֶל בֵּית מַלְכוּתוֹ בְּחֹדֶשׁ הָעֲשִׂירִי הוּא חֹדֶשׁ טֵבֵת בְּשָׁנָה שֶׁבַע לְמַלְכוּתוֹ: (יז) וַיִּאָּהֵב הַמֶּלֶךְ אֶת אֶסְתֵּר מִכָּל הַנָּשִׁים וַתִּשָּׂא חֵן וַחֲסֵד לִפְנֵי מֶלֶךְ הַבְּתוּלֹת וַיִּשָּׂם כֶּתֶר מַלְכוּת בְּרֹאשָׁהּ וַיִּמְלִכָהּ תַּחַת וְשֵׁתִי: (יח) וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ מִשְׁתֵּה גָדוֹל לְכָל שָׂרָיו וְעַבְדָּיו אֵת מִשְׁתֵּה אֶסְתֵּר וַהֲנִיחָהּ לְמַדִּינוֹת עֲשֶׂה וַיִּתֵּן מִשְׂאֵת כִּיד הַמֶּלֶךְ: (יט) וּבִהְיֶינָה בְּתוּלוֹת שְׁנֵי וַיִּתֵּן מִשְׂאֵת יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ: (כ) אִין אֶסְתֵּר מִגִּדַּת מוֹלְדֹתָהּ וְאֵת עַמָּה כְּאֲשֶׁר צִוָּה עָלֶיהָ מֵרְדֵּכָי וְאֵת מֵאֲמֵר מֵרְדֵּכָי אֶסְתֵּר עָשָׂה כְּאֲשֶׁר הִיָּתָה בְּאִמְנָה אֲתוֹ: ס (כא) בְּיָמִים הֵּם וּמֵרְדֵּכָי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ קֶצֶף בְּגָתוֹ וַתִּרְשׁ שְׁנֵי סְרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמָרֵי הַסֵּף וּבִקְשׁוּ לְשַׁלַּח יָד בַּמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוֹשׁ: (כב) וַיִּנְדָּע הַדָּבָר לְמֵרְדֵּכָי וַיִּגִּד לְאֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְמֵלֶכְךָ בָּשֶׂם מֵרְדֵּכָי: (כג) וַיִּבְקֹשׁ הַדָּבָר וַיִּמְצָא וַיִּתֵּלוּ שְׁנֵיהֶם עַל עֵץ וַיִּכְתֹּב בְּסֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ פ

(3 מגילת אסתר (פרק ג'))

[...] (ו) בְּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן הוּא חֹדֶשׁ נִסָּן בְּשָׁנָה שְׁתִּים עָשָׂרָה לְמֵלֶכְךָ אַחֲשֵׁרוֹשׁ הִפִּיל פּוֹר הוּא הַגּוֹרֵל לִפְנֵי הַמֶּן מִיּוֹם לַיּוֹם וּמִחֹדֶשׁ לְחֹדֶשׁ שְׁנִים עָשָׂר הוּא חֹדֶשׁ אֲדָר: ס [...]

(4 מגילת אסתר (פרק ד'))

(א) וּמֵרְדֵּכָי יָדַע אֵת כָּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה וַיִּקְרַע מֵרְדֵּכָי אֵת בְּגָדָיו וַיִּלְבֹּשׁ שָׂק וַיֹּצֵא וַיִּצָּא בְּתוֹךְ הָעִיר וַיִּזְעַק וַיַּעֲקֶה גְדִלָה וּמָרָה: (ב) וַיָּבֹאוּ עַד לִפְנֵי שַׁעַר הַמֶּלֶךְ כִּי אִין לְבֹא אֶל שַׁעַר הַמֶּלֶךְ בְּלִבוֹשׁ שָׂק: (ג) וּבְכָל-מִדְיָנָה וּמִדְיָנָה, מִקּוֹם אֲשֶׁר דָּבַר-הַמֶּלֶךְ וַדָּתוֹ מִגִּיעֵי--אֲבָל גְּדוֹל לַיְּהוּדִים, וְצוּם וּבְכִי וּמִסָּפָד; שָׂק וְאֹפָר, יָצַע לְרַבִּים: (ד) וַתִּבְרָאָנָה נַעֲרוֹת אֶסְתֵּר וְסָרִיסֶיהָ וַיִּגִּידוּ לָהּ (וַתִּתְחַלְחַל הַמַּלְכָּה מְאֹד וַתִּשְׁלַח בְּגָדִים לְהַלְבִּישׁ אֶת מֵרְדֵּכָי וּלְהַסִּיר שָׂקוֹ מֵעָלָיו וְלֹא קָבַל: (ה) וַתִּקְרָא אֶסְתֵּר לְהִתְּךְ מִסָּרִיסֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר הָעֵמִיד לִפְנֶיהָ וַתִּצְוָהּ עַל מֵרְדֵּכָי לְדַעַת מַה זֶה וְעַל מַה זֶה: (ו) וַיֵּצֵא הַתֵּךְ אֶל מֵרְדֵּכָי אֶל רְחוֹב הָעִיר אֲשֶׁר לִפְנֵי שַׁעַר הַמֶּלֶךְ: (ז) וַיִּגִּד לוֹ מֵרְדֵּכָי אֵת כָּל אֲשֶׁר קָרְהוּ וְאֵת פִּרְשֵׁת הַכֶּסֶף אֲשֶׁר אָמַר הַמֶּן לְשִׁקוֹל עַל גִּזְיֵי הַמֶּלֶךְ בְּיָהוּדִים לְאַבְדָּם: (ח) וְאֵת פְּתִישְׁתָּן כֶּתֶב הַדָּת אֲשֶׁר נָתַן בְּשׁוֹשָׁן לְהִשְׁמִידָם וְנָתַן לוֹ לְהִרְאוֹת אֵת אֶסְתֵּר וּלְהַגִּיד לָהּ וּלְצִוּוֹת עָלֶיהָ לְבֹא אֶל הַמֶּלֶךְ לְהִתְחַנֵּן לוֹ וּלְבַקֵּשׁ מִלְּפָנָיו עַל עַמָּה: (ט) וַיָּבֹאוּ הַתֵּךְ וַיִּגִּד לְאֶסְתֵּר אֵת דְּבָרֵי מֵרְדֵּכָי: (י) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְהִתְּךָ וַתִּצְוָהּ אֶל מֵרְדֵּכָי: (יא) כָּל עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ וְעַם מִדְיָנוֹת הַמֶּלֶךְ יוֹדְעִים אֲשֶׁר כָּל אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר בָּוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ אֶל הַחֲצַר הַפְּנִימִית אֲשֶׁר לֹא יִקְרָא אַחַת דָּתוֹ לְהִמִּית לְבַד מֵאֲשֶׁר

that there's a single law in a case like this. Any man or woman who comes to the king in the inner courtyard without being called is to be put to death. Only the person to whom the king holds out the gold scepter may live. In my case, I haven't been called to come to the king for the past thirty days." 12 When they told Mordecai Esther's words, 13 he had them respond to Esther: "Don't think for one minute that, unlike all the other Jews, you'll come out of this alive simply because you are in the palace. 14 In fact, if you don't speak up at this very important time, relief and rescue will appear for the Jews from another place, but you and your family will die. But who knows? Maybe it was for a moment like this that you came to be part of the royal family." 15 Esther sent back this word to Mordecai: 16 "Go, gather all the Jews who are in Shushan and tell them to give up eating to help me be brave. They aren't to eat or drink anything for three whole days, and I myself will do the same, along with my female servants. Then, even though it's against the law, I will go to the king; and if I am to die, then die I will." 17 So Mordecai left where he was and did exactly what Esther had ordered him.

1 Three days later, Esther put on royal clothes and stood in the inner courtyard of the palace, facing the palace itself. At that moment the king was inside sitting on his royal throne and facing the palace doorway. 2 When the king noticed Queen Esther standing in the entry court, he was pleased. The king held out to Esther the gold scepter in his hand, and she came forward and touched the scepter's tip. 3 Then the king said to her, "What is it, Queen Esther? What do you want? I'll give you anything—even half the kingdom." 4 Esther answered, "If the king wishes, please come today with Haman for the feast that I have prepared for him." 5 "Hurry, get Haman," the king ordered, "so we can do what Esther says." So the king and Haman came to the feast that Esther had prepared. 6 As they sipped wine, the king asked, "Now what is it you wish? I'll give it to you. What do you want? I'll do anything—even give you half the kingdom." 7 Esther answered, "This is my wish and this is what I want: 8 If I please the king, and if the king wishes to grant my wish and my desire, I'd like the king and Haman to come to another feast that I will prepare for them. Tomorrow I will answer the king's questions." 9 That day Haman left Esther's place happy, his spirits high, but then he saw Mordecai in the King's Gate. Mordecai neither stood up nor seemed the least bit nervous around him, so Haman suddenly felt great rage toward Mordecai. 10 But Haman held himself back and went on home. He sent word that his friends and his wife Zeresh should join him there. 11 Haman boasted to them about his great wealth and his many sons. He told all about how the king had honored him by promoting him over the officials and high royal workers. 12 "Best of all," Haman said, "Queen Esther has invited no one else but me to join the king for food and drinks that she has prepared. In fact, I've been called to join the king at her place tomorrow! 13 But all this loses its meaning every time I see Mordecai the Jew sitting at the King's Gate." 14 So his wife Zeresh and all his friends told him: "Have people prepare a pointed pole seventy-five feet high. In the morning, tell the king to have Mordecai impaled on it. Then you can go with the king to the feast in a happy mood." Haman liked the idea and had the pole prepared.

1 That same night, the king simply couldn't sleep. He had the official royal records brought in, and his young male servants began reading them to the king. 2 They came to the report about Mordecai informing on Bigthan and Teresh. (They were the two royal eunuchs among the guards protecting the king's doorway, who secretly planned to kill King Ahasuerus.) 3 "What was done to honor and reward Mordecai for this?" the king asked. His young male servants replied, "Nothing was done for him, sir." 4 "Who is that out in the courtyard?" the king asked. (Haman had just entered the outer courtyard of the palace. He had come to tell the king to impale Mordecai on the pole that he had set up for him.) 5 The king's servants answered, "That's

יֹשִׁיט לוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת שְׂרָבִיט הַזֶּהב וְחָיָה וְאָנִי לֹא נִקְרָאתִי לְבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ זֶה שְׁלוֹשִׁים יוֹם: (יב) וַיִּגִּדּוּ לְמַרְדֳּכָי אֶת דְּבָרֵי אֶסְתֵּר: פ (יג) וַיֹּאמֶר מַרְדֳּכָי לְהָשִׁיב אֶל אֶסְתֵּר אֵל תְּדַמִּי בְּנִפְשָׁךְ לְהַמְלִיט בֵּית הַמֶּלֶךְ מִכָּל הַיְּהוּדִים: (יד) כִּי אִם הַחֵרֶשׁ תַּחְרִישִׁי בַּעַת הַזֹּאת רוּחַ וְהַצֵּלָה יַעֲמֹד לַיְּהוּדִים מִמָּקוֹם אַחֵר וְאֵת וּבֵית אֲבִיךָ תִּאבְדוּ וְיָמִי יוֹדַע אִם לַעַת כְּזֹאת הַנֹּעֶת לְמַלְכוּת: (טו) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְהָשִׁיב אֶל מַרְדֳּכָי: (טז) לֵךְ כְּנוּס אֶת כָּל הַיְּהוּדִים הַנִּמְצָאִים בְּשׁוֹשַׁן וְצוּמוּ עִלַּי וְאַל תֹּאכְלוּ וְאַל תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לִילָה וְיוֹם גַּם אֲנִי וְנַעֲרָתִי אֲצוּם כֵּן וּבְכֵן אֲבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא כָדַת וְכֹאֲשֶׁר אֲבִדְתִּי אֲבִדְתִּי: (יז) וַיַּעֲבֹר מַרְדֳּכָי וַיַּעַשׂ כְּכָל אֲשֶׁר צִוְּתָה עָלָיו אֶסְתֵּר: ס

(5 מגילת אסתר (פרק ה'))

(א) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת וַתַּעֲמֹד בַּחֲצַר בֵּית הַמֶּלֶךְ הַפְּנִימִית נֹכַח בֵּית הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּלֶךְ יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא מַלְכוּתוֹ בְּבֵית הַמַּלְכוּת נֹכַח פֶּתַח הַבַּיִת: (ב) וַיְהִי כִּרְאוֹת הַמֶּלֶךְ אֶת אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה עֹמֶדֶת בַּחֲצַר נִשְׁאַה חוֹ בְּעֵינָיו וַיּוֹשֶׁט הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר אֶת שְׂרָבִיט הַזֶּהב אֲשֶׁר בְּיָדוֹ וַתִּקְרַב אֶסְתֵּר וַתִּגַּע בְּרֹאשׁ הַשְּׂרָבִיט: ס (ג) וַיֹּאמֶר לָהּ הַמֶּלֶךְ מַה לָּךְ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וּמָה בְּקִשְׁתֶּךָ עַד חֲצֵי הַמַּלְכוּת וַיִּנָּתֶן לָּהּ: (ד) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יָבוֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמָן הַיּוֹם אֶל הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לוֹ: (ה) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִהְרֵוּ אֶת הָמָן לַעֲשׂוֹת אֶת דְּבַר אֶסְתֵּר וַיָּבֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמָן אֶל הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר עָשְׂתָה אֶסְתֵּר: (ו) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר בְּמִשְׁתָּה הַיּוֹם מָה שְׂאֵלְתֶךָ וַיִּנָּתֶן לָּהּ וּמָה בְּקִשְׁתֶּךָ עַד חֲצֵי הַמַּלְכוּת וַתַּעַשׂ: (ז) וַתַּעַן אֶסְתֵּר וַתֹּאמֶר שְׂאֵלְתִי וּבְקִשְׁתִּי: (ח) אִם מִצָּאִתִּי חוֹ בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וְאִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב לָתֵת אֶת שְׂאֵלְתִי וְלַעֲשׂוֹת אֶת בְּקִשְׁתִּי יָבוֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמָן אֶל הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר אֶעֱשֶׂה לָּהֶם וּמִחֵר אֶעֱשֶׂה קִדְּבָה לְהַמֶּלֶךְ: (ט) וַיֵּצֵא הָמָן בַּיּוֹם הַהוּא שֶׁמֶח וְטוֹב לֵב וְכִרְאוֹת הָמָן אֶת מַרְדֳּכָי בִּשְׁעַר הַמֶּלֶךְ וְלֹא קָם וְלֹא זָע מִמֶּנּוּ וַיִּפְלֹא הָמָן עַל מַרְדֳּכָי חֲמָה: (י) וַיִּתְּפֶק הָמָן וַיָּבוֹא אֶל בֵּיתוֹ וַיִּשְׁלַח וַיָּבֵא אֶת אֲהֻבָּיו וְאֶת זָרֵשׁ אִשְׁתּוֹ: (יא) וַיֹּסֶפֶר לָהֶם הָמָן אֶת כְּבוֹד עִשְׁרוֹ וְרֹב בָּנָיו וְאֵת כָּל אֲשֶׁר גָּדְלוֹ הַמֶּלֶךְ וְאֵת אֲשֶׁר נִשְׂאוּ עָלָיו הַשָּׂרִים וְעַבְדֵי הַמֶּלֶךְ: (יב) וַיֹּאמֶר הָמָן אִף לֹא הִבִּיֵּא אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה עִם הַמֶּלֶךְ אֶל הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר עָשְׂתָה כִּי אִם אוֹתִי וְגַם לְמַחֵר אֲנִי קְרוֹא לָהּ עִם הַמֶּלֶךְ: (יג) וְכָל זֶה אֵינְנָה שׁוֹה לִי בְּכָל עֵת אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֶת מַרְדֳּכָי הַיְּהוּדִי יוֹשֵׁב בִּשְׁעַר הַמֶּלֶךְ: (יד) וַתֹּאמֶר לוֹ זָרֵשׁ אִשְׁתּוֹ וְכָל אֲהֻבָּיו יַעֲשׂוּ עִי גְבָהּ חֲמָשִׁים אַמָּה וּבִבְקָר אֲמֹר לְמֶלֶךְ וַיִּתְּלוּ אֶת מַרְדֳּכָי עָלָיו וּבֹא עִם הַמֶּלֶךְ אֶל הַמִּשְׁתָּה שֶׁמֶח וַיִּיטֵב הַדָּבָר לִפְנֵי הָמָן וַיַּעַשׂ חֲצִי: פ

(6 מגילת אסתר (פרק ו'))

(א) בַּלַּיְלָה הַהוּא נִדְּדָה שְׁנַת הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר לְהִבִּיא אֶת סֵפֶר הַזְכָּרֹנוֹת דְּבָרֵי הַיָּמִים וַיְהִיו נִקְרָאִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: (ב) וַיִּמְצָא כְּתוּב אֲשֶׁר הִגִּיד מַרְדֳּכָי לִי בְּתַנְתָּא וְתָרַשׁ שְׁנֵי סָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמָרֵי הַסֵּף אֲשֶׁר בְּקִשּׁוֹ לְשַׁלַּח יָד בַּמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוֹשׁ: (ג) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מָה נַעֲשֶׂה יָקָר וְגִדּוּלָה לְמַרְדֳּכָי עַל זֶה וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁרָתָיו לֹא נַעֲשֶׂה עִמּוֹ דָּבָר: (ד) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי בַּחֲצַר וְהָמָן בֹּא לַחֲצַר בֵּית הַמֶּלֶךְ הַחִיצוֹנָה לֵאמֹר לְמֶלֶךְ לְתִלּוֹת אֶת מַרְדֳּכָי עַל הָעֵץ אֲשֶׁר הָכִין לוֹ: (ה) וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ אֲלָיו הִנֵּה הָמָן עֹמֵד בַּחֲצַר

Haman standing out in the courtyard, sir." So the king said, "Have him come in." 6 When Haman entered, the king asked him, "What should be done for the man whom the king really wants to honor?" Haman thought to himself, Whom would the king really want to honor more than me? [...]

1 When the king and Haman came in for the banquet with Queen Esther, 2 the king said to her, "This is the second day we've met for wine. What is your wish, Queen Esther? I'll give it to you. And what do you want? I'll do anything—even give you half the kingdom." 3 Queen Esther answered, "If I please the king, and if the king wishes, give me my life—that's my wish—and the lives of my people too. That's my desire. 4 We have been sold—I and my people—to be wiped out, killed, and destroyed. If we simply had been sold as male and female slaves, I would have said nothing. But no enemy can compensate the king for this kind of damage." 5 King Ahasuerus said to Queen Esther, "Who is this person, and where is he? Who would dare do such a thing?" 6 Esther replied, "A man who hates, an enemy—this wicked Haman!" Haman was overcome with terror in the presence of the king and queen. 7 Furious, the king got up and left the banquet for the palace garden. But Haman stood up to beg Queen Esther for his life. He saw clearly that the king's mood meant a bad end for him. 8 The king returned from the palace garden to the banquet room just as Haman was kneeling on the couch where Esther was reclining. "Will you even molest the queen while I am in the house?" the king said. The words had barely left the king's mouth before covering Haman's face with dread. 9 Harbona, one of the eunuchs serving the king, said, "Sir, look! There's the stake that Haman made for Mordecai, the man who spoke up and did something good for the king. It's standing at Haman's house—seventy-five feet high." "Impale him on it!" the king ordered. 10 So they impaled Haman on the very pole that he had set up for Mordecai, and the king's anger went away.

1 That same day King Ahasuerus gave Queen Esther what Haman the enemy of the Jews owned. Mordecai himself came before the king because Esther had told the king that he was family to her. 2 The king took off his royal ring, the one he had removed from Haman, and gave it to Mordecai. Esther put Mordecai in charge of what Haman had owned. 3 Esther again spoke before the king. She bowed at his feet, wept, and begged him to treat her kindly. She wanted him to overturn the evil plot of Haman the Agagite—his secret plan directed against the Jews. 4 The king held out the gold scepter to Esther, and she got up and stood before him. 5 She said, "If the king wishes, and if I please him—that is, if the idea seems right to the king, and if he still sees me as a good person—then have people write something to call back the order—the order that put into effect the plan of Haman, Hammedatha the Agagite's son, that he wrote to destroy the Jews in all the royal provinces. 6 How can I bear to watch the terrible evil about to sweep over my people? And how can I bear to watch others destroy my own family?" 7 King Ahasuerus said to Queen Esther and to Mordecai the Jew, "Look, I've given Esther everything Haman owned. And Haman himself my servants have impaled on the pole because he planned to attack the Jews. 8 So you yourselves write to the Jews whatever you like in the name of the king and seal the letters with the king's royal ring. Anything written in the name of the king and sealed with the king's royal ring can't be called back." 9 So that was when the royal scribes were summoned—on the twenty-third day of the third month (that is, the month of Sivan). They wrote exactly what Mordecai ordered to the Jews, rulers, governors, and officials of the provinces from India to Cush—one hundred twenty-seven in all. They wrote in the alphabet of each province and in the language of each people. 10 They wrote in the name of King Ahasuerus and sealed the order with the king's royal ring. He sent letters with riders mounted on royal horses bred from mares known to run fast. 11 The order allowed Jews in each town to join together and defend their lives. The Jews were free to wipe out, kill, and destroy every army of any people and province that attacked them, along with their women and children. They could also take and keep anything their attackers owned. 12 The one day in all the provinces of King Ahasuerus on which they could do so was the thirteenth day of the twelfth month (that is, the month of Adar). 13 A copy of the writing was to become law in each province and be on public display for all its peoples to read. The Jews were to be ready on this

ויאמר המלך יבוא: (ו) ויבוא המן ויאמר לו המלך מה לעשות באיש אשר המלך חפץ ביקרו ויאמר המן בלבו למי יחפץ המלך לעשות יקר יותר ממני: [...]

(7 מגילת אסתר (פרק ז'))

(א) ויבא המלך והמן לתות עם אסתר המלכה: (ב) ויאמר המלך לאסתר גם ביום השני במשחה היין מה שאלתך אסתר המלכה ותנתן לך ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש: (ג) ותען אסתר המלכה ותאמר אם מצאתי חן בעיניך המלך ואם על המלך טוב תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי: (ד) כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד ואלו לעבדים ולשפחות נמכרנו החרשתי כי אין הצר שוה בנוק המלך: ס (ה) ויאמר המלך אחשוורוש ויאמר לאסתר המלכה מי הוא זה ואי זה הוא אשר מלאו לבו לעשות כן: (ו) ותאמר אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה והמן נבעת מלפני המלך והמלכה: (ז) והמלך קם בחמתו ממשחה היין אל גנת הבית והמן עמד לבקש על נפשו מאסתר המלכה כי ראה כי כלתה אליו הרעה מאת המלך: (ח) והמלך שב מגנת הבית אל בית משחה היין והמן נפל על המטה אשר אסתר עליה ויאמר המלך הגם לכבוש את המלכה עמי בבית הדבר יצא מפי המלך ופני המן חפו: ס (ט) ויאמר חרבונו אחד מן הסריסים לפני המלך גם הנה העץ אשר עשה המן למרדכי אשר דבר טוב על המלך עמד בבית המן גבה חמשים אמה ויאמר המלך תלחו עליו: (י) ויתלו את המן על העץ אשר הכין למרדכי וחמת המלך שקכה: פ

(8 מגילת אסתר (פרק ח'))

(א) ביום ההוא נתן המלך אחשוורוש לאסתר המלכה את בית המן צר היהודים ומרדכי בא לפני המלך כי הגידה אסתר מה הוא לה: (ב) ויסר המלך את טבעתו אשר העביר מהמן ויתנה למרדכי ותשם אסתר את מרדכי על בית המן: פ (ג) ותוסף אסתר ותדבר לפני המלך ותפל לפני רגליו ותכר ותתחנן לו להעביר את רעת המן האגגי ואת מחשבתו אשר חשב על היהודים: (ד) ויושם המלך לאסתר את שרביט הזהב ותקם אסתר ותעמד לפני המלך: (ה) ותאמר אם על המלך טוב ואם מצאתי חן לפני וכשר הדבר לפני המלך וטובה אני בעיניו יכתב להשיב את הספרים מחשבת המן בן המדתא האגגי אשר כתב לאבד את היהודים אשר בכל מדינות המלך: (ו) כי איכבה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא את עמי ואיכבה אוכל וראיתי באבדן מולדתי: ס (ז) ויאמר המלך אחשוורוש לאסתר המלכה ולמרדכי היהודי הנה בית המן נתתי לאסתר ואתו תלו על העץ על אשר שלח ידו ביהודים: (ח) ואתם כתבו על היהודים כטוב בעיניכם בשם המלך וחתמו בטבעת המלך כי כתב אשר נכתב בשם המלך ונתתם בטבעת המלך אין להשיב: (ט) ויקראו סגרי המלך בעת ההיא בחדש השלישי הוא חדש סיון בשלושה ועשרים בו ויכתב בכל אשר צוה מרדכי אל היהודים ואל האחשדרפנים והפחות ושרי המדינות אשר מהדו ועד פוש שבע ועשרים ומאה מדינה מדינה ומדינה ככתבה ועם כלשנו ואל היהודים ככתבם וכלשונם: (י) ויכתב בשם המלך אחשוורוש ויחתם בטבעת המלך וישלח ספרים ביד הרצים בסוסים רכבי הרקש האחשדרפנים בני הרמכים: (יא) אשר נתן המלך ליהודים אשר בכל עיר ועיר להקהל ולעמד על נפשם להשמיד ולהרג ולאבד את כל חיל עם ומדינה הצרים אתם טף ונשים ושללם לבו: (יב) ביום אחד בכל מדינות המלך אחשוורוש בשלושה עשר לחדש שנים עשר הוא חדש אדר:

day to get back at their enemies. 14 The riders mounted on royal horses left Susa, spurred on by the king's order, and the law also became public in the fortified part of Susa. 15 Mordecai went out from the king's presence in a blue and white royal robe wearing a large gold crown and a white and red-purple coat. The city of Susa greeted him with shouts of joy. 16 For the Jews it was a day of light, happiness, joy, and honor. 17 In every province and in every town—wherever the king's order and his law arrived—for the Jews it was a day of happiness and joy. For them it meant feasts and a holiday. Many people in the land became Jews themselves, out of fear of the Jews.

1 It was on the thirteenth day of the twelfth month (that is, the month of Adar) that the king's order and his law were to be enforced. On the very day that the enemies of the Jews hoped to overpower them, the tables were turned against them. The Jews overpowered their enemies instead. 2 The Jews joined together in their towns in all the provinces of King Ahasuerus to defend themselves against those who tried to harm them. No one was able to stand in their way because everyone was afraid of the Jews. 3 All the leaders of the provinces, rulers, governors, and those in charge of the king's business helped the Jews because they were afraid of Mordecai. 4 Because Mordecai was very important in the palace, news about him was sweeping through the provinces. Indeed, Mordecai was becoming more and more important every day. 5 The Jews put down all their enemies with sword blows, killing, and destruction. They did whatever they wanted with those who hated them. 6 In the fortified part of Susa, the Jews killed five hundred people. 7 They also killed Parshandatha, Dalphon, Aspatha, 8 Poratha, Adalia, Aridatha, 9 Parmashta, Arisai, Aridai, and Vaizatha. 10 These were the ten sons of Haman, Hammedatha's son, the enemy of the Jews. But the Jews didn't lay a hand on anything their enemies owned. 11 That same day, a report concerning the number killed in the fortified part of Susa reached the king. 12 So the king said to Queen Esther in the fortified part of Susa, "The Jews have killed five hundred people as well as the ten sons of Haman. What have they done in the rest of the royal provinces? What do you wish now? I'll give it to you. What is your desire? I'll do it this time too." 13 Esther answered, "If the king wishes, let the Jews who are in Susa also have tomorrow to do what the law allows for today. And let them also impale the ten sons of Haman on pointed poles." [...] 20 Mordecai wrote these things down and sent letters to all the Jews in all the provinces, both near and far, of King Ahasuerus. 21 He made it a rule that Jews keep the fourteenth and fifteenth days of the month of Adar as special days each and every year. 22 They are the days on which the Jews finally put to rest the troubles with their enemies. The month is the one when everything turned around for them from sadness to joy, and from sad, loud crying to a holiday. They are to make them days of feasts and joyous events, days to send food gifts to each other and money gifts to the poor. 23 The Jews agreed to continue what they had already begun to do—just what Mordecai had written to them. 24 Indeed, Haman, Hammedatha the Agagite's son, the enemy of all the Jews, had planned to destroy the Jews. He had servants throw pur (that is, the dice) to find the best month and day to trouble greatly and destroy them. 25 But when Esther came before the king, his written order said: The wicked plan that Haman made against the Jews should turn back on him instead. So they impaled him and his sons on pointed poles. 26 That is why people call these days Purim, by using the ancient word pur. It all fit with what this letter said, with what they saw happen, and with what they themselves went through. 27 The Jews agreed that they, their children, grandchildren, and great-grandchildren, as well as all non-Jews who become Jews, should always keep these two days. They agreed to follow the written rules—and at the proper time too—every year. 28 So forever every family, province, and town remembers to keep these days. These days of Purim won't die out among the Jews. They will remember to keep them forever. 29 Queen Esther daughter of Abihail, along with Mordecai the Jew, wrote with her full royal power to show that this second letter about Purim was correct. 30 Letters conveying good wishes and words of friendship were sent to all the Jews throughout the one hundred twenty-seven provinces in the kingdom of Ahasuerus. 31 Their aim was to make sure that the Jews kept these days of Purim at the proper time, following the rule that Mordecai the Jew and Queen Esther had made. The rule fit well with what they themselves had agreed to do forever and with other things they did—like fasting and lamenting. 32 Esther's order made these features of Purim part of the law, so it was written down.

(יג) פתשון הכתב להגות דת בכל מדינה ומדינה גלוי לכל העמים ולהיות היהודים עתידים ליום הזה להנקם מאיביהם: (יד) הרצים רכבי הרקש האחשתרנים יצאו מבבלים ודחופים בדבר המלך וחדת נתנה בשושן הבירה: פ (טו) ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב וזולה ותכריך בוץ וארגמן והעיר שושן צהלה ושמחה: (טז) ליהודים היתה אורה ושמחה וששון וקור: (יז) ובכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע שמחה וששון ליהודים משנה יום טוב ורבים מעמי הארץ מתהילים כי נפל פחד היהודים עליהם:

(9) מילות אסתר (פרק ט')

(א) ובשנים עשר חדש הוא חדש אדר בשלושה עשר יום בו אשר הגיע דבר המלך ודתו להעשות ביום אשר שברו איבי היהודים לשלוט בהם ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשנאייהם: (ב) נקהלו היהודים בעריהם בכל מדינות המלך אחשוורוש לשלח יד במבקשי רעתם ואיש לא עמד לפניהם כי נפל פחדם על כל העמים: (ג) וכל שרי המדינות והאחשדרפנים והפחות ועשי המלאכה אשר למלך מנשאים את היהודים כי נפל פחד מרדכי עליהם: (ד) כי גדול מרדכי בבית המלך ושמו הולך בכל המדינות כי האיש מרדכי הולך וגדול: פ (ה) ויכניס היהודים בכל איביהם מפת חרב והרג ואבדו ויעשו בשנאייהם כרצונם: (ו) ובשושן הבירה הרגו היהודים ואבדו חמש מאות איש: (ז) ואת פרשנדתא ואת דלפון ואת אספחא: (ח) ואת פורתא ואת אדלחא ואת ארדנתא: (ט) ואת פרמשתא ואת אריסי ואת ארדי ואת וזנתא: (י) עשרת בני המן המדנתא חרר היהודים הרגו ובבזה לא שלחו את ידם: (יא) ביום ההוא בא מספר ההרגים בשושן הבירה לפני המלך: ס (יב) ויאמר המלך לאסתר המלכה בשושן הבירה הרגו היהודים ואבדו חמש מאות איש ואת עשרת בני המן בשאר מדינות המלך מה עשו ומה שאלתך ונתן לך ומה בקשתך עוד ותעש: (יג) ותאמר אסתר אם על המלך טוב ינתן גם מחר ליהודים אשר בשושן לעשות כדת היום ואת עשרת בני המן יתלו על העץ: [...] (כ) ויכתב מרדכי את הדברים האלה וישלח ספרים אל כל היהודים אשר בכל מדינות המלך אחשוורוש הקרובים והרחוקים: (כא) לקים עליהם להיות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר ואת יום חמשה עשר בו בכל שנה ושנה: (כב) כימים אשר נחו בהם היהודים מאויביהם והחדש אשר נהפך להם מיגון לשמחה ומאכל ליום טוב לעשות אותם ימי משתה ושמחה ומשולח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים: (כג) וקבל היהודים את אשר החלו לעשות ואת אשר כתב מרדכי אליהם: (כד) כי המן בן המדתא האגגי צרר כל היהודים חשב על היהודים לאבדם והפיל פור הוא הגורל להםם ולאבדם: (כה) ובבאה לפני המלך אמר עם הספר ישוב מחשבתו הרעה אשר חשב על היהודים על ראשו ויתלו אותו ואת בניו על העץ: (כו) על כן קראו לימים האלה פורים על שם הפור על כן על כל דברי האגרת הזאת ומה ראו על ככה ומה הגיע אליהם: (כז) קימו וקבלו היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הנלוים עליהם ולא יעברו להיות עשים את שני הימים האלה ככתבם וכזמנם בכל שנה ושנה: (כח) והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מנצח: ס (כט) וכתב אסתר המלכה בת אביחיל ומרדכי היהודי את כל תקף לקים את אגרת הפורים הזאת השנית: (ל) וישלח ספרים אל כל היהודים אל שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות אחשוורוש דברי שלום ואמת: (לא) לקים את ימי הפורים האלה בזמניהם פאשר קים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה וכאשר קימו על נפשם ועל זרעם דברי הצמות וזעקתם:

(לב) ומאמר אסתר קים דברי הפרים האלה
ונכתב בספר : פ

(10) מגילת אסתר (פרק י')

1 King Ahasuerus taxed the entire kingdom, including the islands of the Mediterranean. 2 Now some may want to know about all the king's mighty, great deeds. They may also want a full report about how important Mordecai became after the king honored him. Are they not written in the official records of the kings of Media and Persia? 3 Certainly, Mordecai the Jew was second only to King Ahasuerus in importance. The Jews also admired him greatly, and his many brothers and sisters were proud of him. He always wanted to do good things for his Jewish people and to speak up for all his family whenever they needed help.

(א) וישם המלך אחרש אחשוורוש מס על הארץ
ואיי הים : (ב) וכל מעשה תקפו וגבורתו ופרשת
גדלת מרדכי אשר גדלו המלך הלוא הם כתיבים
על ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס : (ג) כי
מרדכי היהודי משנה למלך אחשוורוש וגדול
ליהודים ורצוי לרב אחיו דרש טוב לעמו ודבר
שלום לכל זרעו :